

Nota opozycyjna w sprawie Bractwa Pięciu Ran Chrystusowych.

Or. Archiwum Narodowe w Krakowie, sygn. WM 239, k. 55–57.

Edycja krytyczna: Mateusz Mataniak.

[s. 55]

Nota opozycyjna ze strony Bractwa Pięciu Ran Chrystusa.

Wysoki Sądzie Apelacyjny!

Małżonkowie Wiśloccy legowali przez testament dom Bractwu Pięciu Ran Chrystusowych, do którego własności prawo rościli sobie sukcesorowie Wickiewicza, ciż sukcesorowie prawa tego zbyli Józefowi Kotarskiemu, ostatni wyniósł sprawę przeciwko Bractwu Pięciu Ran Chrystusowych w Kazimierzu, Bractwo broniło się spłaceniem prawa spornego, przy czym wyrokami tak pierwszej jak i drugiej Instancji utrzymane zostało. Kotarski dla dopięcia zamiaru swego ułożył listę wydatków przenośną, został dopuszczonym do przysięgi. Bractwo zachowując sobie drogę skargi o krzywoprzysięstwo, gdy wyrok według przysięgi wszystko naraz zasądził, założyło apelację, podobiegi Kotarski z uzyskanym pod dniem 12 listopada 1817 r. zaocznym wyrokiem, dlaczego Bractwo niniejszym zakłada opozycję na zasadach: a) należytość oponowanego wynika z zapłaty za cesję przed dekretem królewskim [Justycjum] ustanawiającym, jak daty cesji urzędowych wskazują, Bractwo pozwane [s. 56] nigdzie nie zrzekło się dobrodziejstwa Justycji, tak co do sum kapitałnych sąd a quo nie mógł wskazywać prostej egzekucji, tym pewniej, że dom, z którego spór, ma hipotekę, albowiem oponowany wolałby jego zatrzymać, [jak] wypłaty mu przyznane, a dekret znoszący Justycjum zostawił pod moratorium sumy kapitałne, które mają swoje zabezpieczenie; b) Gdyby nawet nie uwaga na dekret o Justycjum, to art. 1244 KC powinien był przewodniczyć sądowi a quo znajdując nie wypłacalność, a pewność funduszów Bractwa Pięciu Ran, powinien był sąd dopuścić podział na raty, prawo nigdzie nie usprawiedliwia, żeby w przypadku odkupu należytości spornej powołany artykuł nie był do zastosowania. Nie czytamy nigdzie, żeby mający prawo spłacenia cesjonariusza spornego miał przeznaczone wypłacić natychmiast. Wyrok oznaczający terminy będzie dla niego tytułem do egzekucji. [s. 57] Sąd a quo powiedział, że gdy oponowany przegrywa w części, nie zasługuje, ażeby mógł uzyskać wskazanie Bractwa na koszty, a przecież przeciwko art. 130 Kodeksu Procedury Sądowej w niektórych pozycjach koszty zasądził. Dlaczego oponujący żądać będzie podniesienia wyroku zaoponowanego, uchylenia wyroku zaapelowanego, dopuszczenia Justycji co do kapitału lub podziału na raty i uwolnienia siebie w zupełności od zapłacenia kosztów.

[Podpis] Kozłowski.

Odebrałem duplikat 21 Octobris 1817 r.

[Podpis] Wojewódzki.

[cytowane przepisy: Kodeks Cywilny Napoleona, art. 1244; francuski Kodeks Procedury Cywilnej z 1806 r., art. 130]

[hasła: wykonywanie zobowiązań, zapłata częściowa, cesja wierzytelności, cesjonariusz, moratorium, koszty sądowe]